

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændringer i forsorgslovens § 257 vedrørende talelidende.

(Første behandling findes i tidenden sp. 4257; udvalgets betænkning findes i tillæg B. sp. 959).

Udenfor betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, det stillede ændringsforslag og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under eet.

Ordføreren (Hjortnæs): Som det fremgår af betænkningen, har udvalget afholdt fem møder og haft to samråd med socialministeren. Endvidere har udvalget aflagt besøg på statens institut for talelidende.

Jeg skal herudover tilføje overfor den højtærede socialminister, at jeg tror, det er længe siden, en minister har fremsat et lovforslag, der er blevet så velvilligt modtaget som dette. Udvalgets arbejde har været præget af enighed om at gøre det så godt som muligt, og man har endda yderligere forsøgt på at gøre forslaget endnu bedre.

Ved gennemgangen af forslaget er udvalget blevet opmærksom på, at de ordblindes problem ikke ved kommissionsbetænkningen og det foreliggende lovforslag synes endeligt klaret. Udvalget har derfor drøftet spørgsmålet med den højtærede socialminister, der har lovet at tage de ordblindes problem op ved forhandling med undervisningsministeren og ordblindeforeningen.

Motiveringen for dette er, at bestemmelsen i skoleloven om særundervisning i folkeskolen først bliver obligatorisk fra 1958, og man er bange for, at de nødvendige uddannede lærerkræfter ikke alle steder vil være til rådighed selv i året 1958. Udvalget har ganske vist bemærket sig, at der ansættes to skolekonsulenter for særundervisning, men for langt de fleste ordblindes vedkommende drejer det sig mere om nogle ekstra faglige undervisningstimer end om en særundervisning. For udvalget har der derfor rejst sig det spørgsmål, om man i folkeskolen har gjort nok og er parat til at påtage sig undervisningen af ordblinde, som ikke

falder ind under de svære tilfælde, og den højtærede socialminister har erklæret sig villig til en forhandling med den højtærede undervisningsminister om dette spørgsmål.

Løvrigt har udvalget overfor den højtærede minister fremhævet som udvalgets opfattelse, at alt, hvad der kan overføres af undervisning til den almindelige folkeskole, bør overføres, og at denne lov kun skal betragtes som dækning for de svære tilfælde og for de steder, hvor det er umuligt på anden måde at skaffe kvalificeret undervisning.

Udvalget har også været enig i det af ministeren stillede ændringsforslag om, at denne lov skal forelægges folketinget til revision i folketingsåret 1958—59, eller med andre ord når det har vist sig, om folkeskolen har løst problemerne på tilfredsstillende måde.

Jeg skal med disse bemærkninger på hele udvalgets vegne anbefale det høje ting at vedtage dette lovforslag.

Erna Sørensen: I tilslutning til de bemærkninger, som den ærede ordfører kom med, vil jeg gerne have lov at sige, at det, der for vort parti har været af betydning, er det rent principielle, at man i første række betragter dette som et undervisningsspørgsmål, og at man derfor i så vid udstrækning som muligt lægger arbejdet ind under undervisningsministeriet, der må være det nærmeste til at give de videre retningslinier for undervisningsformen og hjælpen til disse talelidende, selvom det drejer sig om talelidende, som nu kommer ind under begrebet ordblinde. Vi har i udvalget været enige om, at det var meget vanskeligt at finde grænsen mellem, hvem der må regnes for ordblinde i almindelig forstand, og de svære tilfælde.

Når jeg tager ordet, er det, fordi der ikke i betænkningen er kommet til at stå noget om det særlige spørgsmål, jeg rejste ved første behandling, nemlig den henvendelse, vi havde fået fra en overlæge på Frederiksborg hospital vedrørende de tilfælde, hvor personer f. eks. ved apopleksi mister talens brug i større eller mindre grad, og hvor det ved forsøg har vist sig at være gavnligt for de vedkommende at komme under en kontrollerende behandling, idet de derigen-

[Erna Sørensen.]

nem omend ikke helt kan genvinde talens brug, så dog kan nå til at gøre sig forståelige og efterhånden blive nogenlunde helbredt.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at takke den højtærede socialminister, fordi han i udvalget har givet tilslutning til, at disse tilfælde, som også er omtalt i en artikel i „Ugeskrift for Læger“ i år, kan komme ind under reglen i forsorgslovens § 257, og at det kan ske på en sådan måde, at lægerne indstiller de pågældende til behandling, hvadenten det bliver på taleinstitut eller hos de læger, som vi stadigvæk har under uddannelse og forhåbentlig snart har så mange af, at problemet kan løses i hurtigere tempo end nu.

Vi er alle enige om, at det er et stort samfundsproblem, vi her har taget op, og det er med denne tanke for øje, vi er gået ind for at give den højtærede socialminister den meget store bemyndigelse, som denne lov rummer. Bemyndigelseslove er jo noget, vi ellers er lidt skeptiske overfor her i tinget, men vi har fuld tillid til, at dette arbejde vil blive taget op på en sådan måde, at byrden for samfundet ikke bliver større end nødvendigt.

Socialministeren (Strøm): Jeg takker hele udvalget for den venlige tilslutning til lovforslaget og kan tilslutte mig de bemærkninger, ordføreren har gjort, og ligeledes de udtalelser, det ærede medlem fru Erna Sørensen fremsatte.

Hermed sluttede forhandlingen.

§ 1, ændringsforslaget, gående ud på indsættelse af en ny paragraf, og § 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om arbejderbeskyttelse.

(Første behandling findes i tidenden sp. 192; udvalgets betænkning findes i tillæg B. sp. 737).

Udenfor betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, det stillede ændringsforslag og spørgsmålet om lovforslagets (lovforslagenes) overgang til tredje behandling sattes til forhandling under eet.

Lindberg: Da udvalgets ordfører, det ærede medlem hr. Leonhard Hansen, desværre er blevet syg og ligger på hospitalet i Aarhus, skal jeg tillade mig på udvalgets vegne at gøre nogle bemærkninger vedrørende det foreliggende lovforslag.

Det oprindelig fremsatte lovforslag var en helhed, som skulle gælde for alle erhvervsgræne, men udvalget har af grunde, der nærmere er redegjort for i betænkningen, fundet det nødvendigt og praktisk at dele det op i tre forslag, for det første et lovforslag om arbejderbeskyttelse for landbrug, skovbrug og gartneri, for det andet et lovforslag om arbejderbeskyttelse indenfor handels- og kontorvirksomhed og endelig et lovforslag om almindelig arbejderbeskyttelse, som udvalget har kaldt det, gældende for hele det øvrige erhvervsliv. Der er i betænkningen i særlige bemærkninger til hvert enkelt af disse lovforslag nærmere redegjort for de ændringer, der foreslås gennemført i forhold til det oprindelig af den højtærede socialminister fremsatte lovforslag. Jeg skal så kort som muligt give en oversigt over de vigtigste fremskridt, der sker, sammenlignet med den gældende arbejderbeskyttelseslov.

For det første skal jeg nævne de nye områder, der kommer ind under den almindelige arbejderbeskyttelseslov, områder, som ikke har været dækket af den gældende lov. Det er byggevirkomheder, anlægsvirkomheder, transportvirkomheder, herunder lastning og losning, lager- og pakhusarbejde samt laboratorier. Af disse har hidtil kun laboratorier i virksomheder, der i forvejen var undergivet tilsyn, kunnet inddrages under loven, derimod ikke videnskabelige og lignende laboratorier. Medens der i den gældende arbejderbeskyttelseslov sondres mellem større virksomheder og virksomheder med 5 arbejdere og derunder, skal den foreslåede almindelige arbejderbeskyttelseslov gælde for alle industri- og håndværksvirkomheder. Dog gælder der for